

Laura Lackso

**MRS.
MILKY
WAY**

Aviador

Laura Laakso

MRS. MILKYWAY

Aviador

© Laura Laakso, 2019
© Aviador Kustannus, 2019

Kuvat: iStock
Kansi ja taitto: Jonna Nisu
Sähkökirjan taitto: Tero Salmén
ISBN 978-952-7063-73-6 (painettu kirja)
ISBN 978-952-7063-74-3 (EPUB)
www.aviador.fi

LENTOEMÄNTÄFANTASIOIDEN LUONTEESTA JA TITANIN HAURAUDESTA KYLMÄNÄ

Liite 2(4)

jos otetaan lukuun valk. rotuun kuuluvan naispuol. aeroidin tunnustus, tulee pitää mielessä jo edesmenneen ranskalaisen psykoanalyytikon, Félix Guattarin, sekä hänen pitkäaikaisen co-partnerinsa, ikkunasta kesken matkalennon heittäytyneen filosofi Gilles Deleuzen lausunto ihmisestä, *jolle ainoa mahdollisuus on muuttua vallankumoukselliseksi, sillä vain niin voidaan torjua häpeä ja se, mikä on sietämätöntä*. On lisäksi syytä huomioida, että vallankumous, kuten epikriisikin, saattaa katketa keskeltä ja rysäyttää mahalaskun (volatus ventriculi) niin että päämäärä kesken kaiken hämärtyy ja maitolasi kaatuu irronneitten ruhonosien päälle ennen kuin on ehtinyt nähdä kaikki lokakuun cygnidit. Jumantsuikka, puhelin... Sama se on lentokoneitten kanssa; anamneesissa suorituskyvyltään huippuunsa viritetty virtaviivainen kapearunkokone, jonka aerodynaaminen muotoilu ja pintarakenteen tropopausia hätyyttelevä ylivertainen eleganssi ovat FMECA -optimoituja, mutta jonka status saattaa silti heittelehtiä suoraan sanottuna vaginaalisen, jopa endometriaalisen arvaamattomana turbulენტtien virtausten, jonkin sisään tunkeutuneen titaanipartikkelin tai muun kaaosta katalysoivan kolloidin seurauksena. Rekisterit vaihtuvat, mutta pitkälti saman cockpitin lateraali-ikkunasta sitä tulee pidettyä silmällä sumuja.

[Kesäkuun ensimmäisenä päivänä vuonna 2009 Air Francen lento AF447 Rio de Janeirosta Pariisiin Charles de Gaullelle katoaa Atlantin valtameren yllä]

Status praesens: Avio-obsessio. Palpoitaessa päästelee orastavia ääniä: rullaavaa mäyskettä, kilahduksia, kiihtyvää kohinaa. Suljettava pois skitsofrenian mahdollisuus (F20). Mahdollisesti oraal. persoonallisuus, joka kyetessään hillitsemään itseään fagosytoimasta catering-jälkiruokaa tai 12,3 kiloa munakoisoa/vrk fantisoi rakastuneensa Boeing 321 -lentokoneeseen. Epäillään amnesiaa. Muokattavuus paranee huomattavasti lämmitettäessä, joskin hypertermian riski merkitt. ilman brassivahausta. Kimmokerroin ok.

LENTOEMÄNTÄFANTASIOIDEN LUONTEESTA JA TITAANIN HAURAUDESTA KYLMÄNÄ

Liite 3(4)

Psykosomaatt. päänsärkyä (kefalalgia) siitä, että lavatory tukossa ja pitää imeä. Fantisoi olevansa tasaver. lentokone. Kiristävä suikka? Ilman lentosukkia suikki viitearvojen ylärajalla. Labiilia revolutionismia, ayahuasca/lihasrelaksanttiepisode? Hylky lentotunteihin nähden hyväkuntoinen, peräsimessä vähäistä korroosiota. Spoilerit kuumottaa. Lähetä tutkakuvun (radome) magneettispektroskopiaan.

ICD-10: Kerrotaan, että ennen valtameren ylittävää lentoa koneen kapteeni olisi viettänyt Riossa [...] että koneen kapteeni olisi ennen lentoa ollut tostitosi [...] ja että kapteeni koneen nimenomaisella katoamishetkellä olisi ollut [...] lepotilassa [...]

Utistoimisto AFP:n julkaiseman asiantuntijaraportin mukaan onnettomuus olisi ollut vältettävissä mikäli [...]

Dg: Dissosiat. identiteettihäiriö todennäköinen. Selektiiv. aporia, toistelee mm. lentokonekuulutuksia ennen seksuaal. laukeamista sekä hypoteeseja avaruudessa vaeltav. elämänsiemenistä eli panspermiasta. Kompulsiiv. redundanssia lisäksi *kursiivin*, gymnastiikan ja vihr. reikäommelkuv. pikkuhousujen alueella (uh). Kroonistunut sakkaustaipumus ja laskutelineartroosi (l.dx.). Tahran liuotushoito päivittäin klo 0321 UTC, sillä pääosa pimeää ainetta. Jatkuvaan seurantaan. Röntgentähtitieteell. observoinnissa löydetään

Tyttö nimeltä Pan

1F

Rakeiselta kaitafilminauhalta nähdään kuinka tyttö tanssii kesänurmella, levittää pikkukätönsä, tyttö on lentokone, on kesä, kultakuu. Tytön kiharat hiukset nousevat ilmaan kun tyttö hekottaa, tytön nauru on moottori, kaitafilmivekotin vähän yskii. Ei olla varmoja, onko tytön pumpulimekko punainen vai valkoinen koska kaitafilmi, mutta arvellaan että tytöstä tulee vielä vaikkajamitä, koska helottaa. Hetkeen ei voida katsoa, mutta sitten tytön vauhti kiihtyy, tyttö pyörii pihanurmea ympäri niin vinhasti että nauru tarttuu tyttöön, nähdään miten tytön pumpulimekko nousee yli troposfäärin, pikkukätösten siipiväli yltää yhdeksänkymmeneenkuuteen pilkku neljään. Juuri kun tyttö on saavuttamaisillaan matkalentokorkeuden, havaitaan kuinka tyttöä huudetaan kaitafilmikamerasta katsoen etelälounaasta takaa. Tyttö pysähtyy, katsoo kameraan, katsoo sitten etelälounaaseen, rätisevältä kuvanauhalla nähdään miten tyttö rysähtää ruohistoon, Pan, Pan!

Bang bang. Boeing 321 katkeaa kahdesta kohtaa paineistettua alumiini-silumiinirunkoa ja hajoaa ilmassa kolmeksi erisuuruiseksi, epäkeskoksi kappaleeksi. Matkalentonopeuden 0,84 Mach muutos suhteessa kuluneeseen aikaan törmäyksen kaltainen, kahdeksan exitin ekspansio yhdeksi suureksi räjähdysenomainen. Valtavan paineaallon voimasta executive-luokan aromilasit ~~turskahtavat~~ tuusannuuskaksi ja kietoutuvat ilmassa kuumiin pyyhkeisiin samalla kun kolmebee-matkustajan sutjakasta mustasta business-trolleystä purkautuu matkustamonlohkareeseen neljätoista kondomipakkausta, joista kahdeksannen kulma osuu lockerista pudotessaan ilkeästi itse vilkkusilmää mykiöön. Etupään galleyyn juomatarjoiluvaunu pauskautuu sallittua kaksi ja puoli senttiä liian lyhyeen hameeseen pukeutunutta tummaverikkömoa takareiteen ja räjähdysen voimasta kimpoava Pomerol-pullo sinkoutuu suoraan kyseisen CA:n vastikään hyaluronihapolla operoidusta ylähuulesta sisään halkaisten kitapurjeen. Kukat, jotka vaaleaverikkö service chef oli itse ostanut juhlistaakseen syntymäpäivää eli toisin sanoen välittääkseen itsestään kuvan esimerkillisen kollegiaalisena, auliina ja kaikkensa antavana asiakaspalvelijana ja jotka olivat täydellinen match YSL:n mattahuulipunäsävyn 01 kanssa, siroavat vähähappiseen, häviävän hetken huumareessa hieroutuvilta lavatory-jätöksiltä lemahtavaan ilmanalaan ja varisevat sitten hiljalleen pitkin valahtaneen lentoemännänhilkkan alta paljastunutta kiharaista irtopäätä. Kaartuvia kestoriipsiä leijailee ohi, Hustler ja hetulavalaanmuotoinen unilelu törmäävät toisiinsa samalla lentopinnalla. Viime hetken tuliaisrynät piirtävät sanomatta jääneitä sydämiä savuvanaan, kuulutusluuri jää roikkumaan ilmaan, *we wish you a pleasant flight*. Yksinmatkustavia lapsia kolme, kosher-aterioita kaksi, yhden jos toisenkin häämatkalaisen tiukka kädenpuristus herpoaa. Virtsatietulehdus, melkein irronnut etuhammas ja i-han it-se ta-vat-tu *life vest under your seat* sekoittuvat turboahdetussa monitoimikoneessa merkityksettömäksi tuorepuuroksi, tulipunainen häpeä transihallissa turhan kovalla volyyymilla käydystä perheriidasta haipuu korviahuumaavaan paine-erotiivistymään, kunnes kuuluu enää etäistä hurinaa, ehkä yksinäinen ladyshaver. Hepit ja keppihevosekset, hassusilmälasinen mies kassajonossa, synnytysjakkaran ergonomia, *sent mail* joka kaduttaa, epäonnistunut saunakauha puutöissä, yö kadulla joka ei kaduta, sadan metrin ennätys kaksitoista pilkku kolme, tietyt mikrobit petrimaljassa,

äiti, roima palkankorotus, huulipunäsävy joka ikävä kyllä lopetettiin, hiippaläpän korjaus mini-invasiivisesti, lentoemon kiihottava irronnut miniperse purjehtimassa pilven reunan suuntaan, kochwursttyyppinen makkara hannoverilaisessa hotellihuoneessa, Marita Koch, kultaketjucaballero Cadizin uimarannalla, *get-togetherit* interkontinentaalien business partnerien kanssa, nō-teatterin kaksinaamioinen shitekata-näyttelijä, työväenopiston kaksinaamainen rehtori, kontinuumihypoteesi, Dvořákin yhdeksännen e-mollisinfonian työstöä vaativa scherzo, hirveessä jurrissa, oisko kuitenkin laminaatti kodinhoitotilaan, siinä pirstoutuu kaikki ihan vittu kaikki sitähän tässä toisaalta lähdettiin hakemaan eikö eikö niin?

Toukokuun kahdeksantena koko lailla kahdeksan vuotta sitten olin juuri palannut *Writing a Story – The Many Dimensions of Transference and Countertransference* maailmankongressista Rio de Janeirosta, jossa olin käyttänyt jokaisen keynote-puhujilta liikenevän vapaahetken vaeltelemalla Clarice Lispectorin *Joanan* tai *Macabéan* kulkemia reittejä kuin aistiakseni miltä tuntui tulla katsotuksi jonain muuna kuin yhtenä *meistä*, São Cristóvãoon kaduilla syrjäytyneenä orpopyttönä tai köyhänä liukuhihnapoikana, *outona* ja *arvaamattomana*, yhtenä *niistä*. Olin uuvuksissa ja valmis heittäytymään pihaterassimme upottavaan lepotuoliin sulattelemaan matkan antia ja nauttimaan kenties pikkumaistiaisen cabinkokoisessa matkalaukussani hellävaroen kuljettamastani tuliaiscaçaçasta, kun kuulin että sisällä asunnossa ovikello soi. Nostin aurinkolasit hajamielisesti Ipaneman hiekan kultaamille kiharoilleni ja rypistin otsaani, olihan aamupäivä aivan liian varhainen ja aivan liian kaunis kulutettavaksi muuten kuin ihailen kesäväriseksi yhdessä ainoassa viikossa leimahtanutta puutarhaa ja sen vereksenvihreää nurmista. Olin noihin aikoihin viisissäkymmenissä ja maineeni luovan kirjoittamisterapian uranuurtajana sekä psykoanalyttisen kirjallisuudentutkimuksen asiantuntijana oli maailmalla jo jokseenkin etabloitunut, julkaisuluetteloni sisälsi useita kirjoittamisen oppaita, joita sanalla sanoen kustantajani penäsi joka syksy lisää pienin kosmeettisin muutoksin, sekä yhteisniteitä brittiläisten, ranskalaisten, itävaltalaisien ja amerikkalaisten musiikki-, kuvataide-, liike- ja valokuvaterapeuttigurujen kanssa. Kiersin ympäri maailmaa *mahdollisuuksieni* mukaan houkutellakseni turvavöillä itsensä kuristaneita ihmisiä ylipainoisine matkalaukkuineen tunnustelemaan omia siipiään kirjoittajina ja etsimään maailmanjylyn uumenista omaa sisäistä ääntään. Sanalla sanoen, elin seesteistä vaikkakin varsin työteliästä aikaa ja olin *jossain määrin* tyytyväinen elämääni. Tuolla hetkellä, arviolta kello kymmenen ja kymmenen kolmenkymmenen välillä, nappasin ajatuksissani ruohikolle lennähtäneen, yhä vielä Tijucan polttavilta kaduilta tuoksuvan kaftaanin ylleni, katsahdin vielä kerran kohti etelä-lounaasta helottavaa auringon kiloa ja riensin sisään.

(Emätinorgasmeja saavien lentoemäntien on todettu kävelevän keinuvammin kuin klitorisorgasmeja saavien lentoemäntien)

Lähettipojalla oli valtamerensiniset silmät ja pitkät silmäripset, sellaiset joiden katveeseen *tietynikäisenä* kuvittelee käpertyvänsä katseilta piiloon ja tosiasiaassa tulee samalla kutsuneeksi maailmaa houkutellen luokseen. Pojalla oli valkoinen tukka ja pehmeät nukkaposket, sellaiset samettiset ja levolliset, joita vasten tekisi mieli painaa huulet ja nukahtaa. Ja kun poika avasi apollonisen suunsa ilmoittaakseen olevansa Turvallisuuspoliittisen instituutin Siviili-ilmailun tutkimus- ja analyysiosaston lentoturmatutkintajaoksen asialla ja tuomassa minulle huolellisesti monin kerroin pakattua ja sinetöityä kirjattua kirjelähetystä, huomasin miten hänen raottuvien huultensa takaa pilkistävät hampaat olivat jumalaisen suorat ja aivan häikäisevän valkoiset. Ehkä aurinko paistoi sälekaihdinten raoista hiukan liian *tietoisesti*, en tiedä... Rykäisin jättääkseni nimikirjoitukseni pojan ojentamiin kahteen varsin viralliselta vaikuttavaan lomakkeeseen, ja

poika puolestaan kirjoitti minulle kuitenkin, jossa luki milloin minun tulisi olla *valmis*, milloin tuota pakettia tulnaisiin noutamaan. Olin toista viikkoa aiemmin saanut puhelinsoiton kyseisen instituutin tutkimus- ja analyysiosaston virkailijalta, joka pyysi apuani erään varsin merkillisen tapauksen tutkinnassa. Atlantin yllä vajaata vuotta aiemmin kadonneen lentokoneen tapaus oli saanut sangen mielenkiintoisen käänteeseen, kun yhden tuolla valtameren ylittävällä lennolla mukana olleen matkustamohenkilökunnan jäsenen huomiotaherättävän persoonallinen nimi oli löytynyt edellisvuonna Avignonin luovuusterapiakeskuksessa pitämäni ”*Aikaan kadonnutta etsimässä – löydä luova minäsi autofiktio avulla*” -kurssin osallistujalistalta. Löydöksen jälkeen naisen henkilöllisyyttä ja taustaa oli alettu tutkia tarkemmin – ei sillä että mitkään ulkoiset *merkit* olisivat antaneet aiheita lisäselvityksiin – mutta oli miten oli, naisen asunnossa oli lopulta tehty jopa kotietsintä, jonka yhteydessä oli takavarikoitu muun muassa kolmekymmentäkaksi hylsyä YSL:n mattahuulipunäsävyä 01, satakaksikymmentäkolme muistikirjaa, kahdettoista reikäommelsomisteiset vihreät pikkuhousut sekä kolme erisuuruista ja epäkeskoa, viipaloitua dildoa. Niin ja mikä tärkeintä, pino keittiösaarekkeen lihanleikkuulaudalle symmetrisesti aseteltuja käsikirjoituskonsepteja, jotka silmäripsipoika nyt kiikutti huolellisesti dokumentoituina minulle luettavaksi, olinhan askaroinut tämäntyyppisten asioiden parissa pitkään.

(Ylivoimaisesti eniten käytetty lentokonemoottori on vastakkaissynterinen eli bokserimoottori)

Muistin naisen hyvin. Epäspesifillä tavalla erilainen kirjoituskurssiosallistuja, ei jälkeäkään värikylläisistä intianpuuvillakaavuista ja kukkaturbaaneista ja silti – hän saattoi koska tahansa verhota itsensä värikylläisiin intianpuuvillakaapuihin ja kukkaturbaaneihin! Jokin naisen habituksessa sai hänet näyttämään viiden tähden illalliscortilta, vaikka hän ei tuonut itseään millään tavalla esiin, käyskenteli vain kuin kissa pelkkä pukeva päivetys ehostuksenaan. Heterogeenisimmassakin opetusryhmässä hän oli erilainen, hankalasti määriteltävällä tavalla outo ja toisenlainen, ei sillä tavalla niin kuin monet kaltaisensa löytävät näppärät sanantakojat, jotka yhdessä ja erikseen, *mutta määrättyllä tavalla pukeutuneina*, keksivät keksimästä päästyään yhä uusia keinoja murtaa kieltä, eksentrikoimmat keksivät itselleen uuden nimenkin. Naisessa oli jotakin, joka eristi hänet muista ja samalla tuli luoneeksi vaikutelman, että hänessä ja hänelle mikä tahansa olisi mahdollista. Vieläpä hänen äänensäkin oli jotenkin sopimaton... Toiset kurssilaiset suhtautuivat naiseen asiallisen ystävällisesti ja jopa kunnioittavasti, aivan kuten nainen suhtautui kurssitovereihinsakin, mutta opettajana saatoin aistia jännittävän, puoliläpäisevän harsomaisen verhon, joka alituisen ympäröi naista ja saarsi hänet hänen omaan, muille tuntemattomaan ja vieraaseen valtakuntaansa. Eipä silti, eivät naisen tuottamat tekstikään avittaneet toisten lähestymisyrityksiä yhtään sen enempää, päinvastoin, oli aivan kuin naisen kieli olisi ollut lukkojen takana ja tavoittamattomissa ja aivan kuin hän olisi rakentanut toisinaan liki psykoottisista sanoistaan itselleen suojamuuria, latonut kolme metriä korkeaa ja kaksi metriä paksua tiiliseinää, jonka läpi hän ei itse päässyt ulos eivätkä toiset sisään. Muistin naisen kirjoittaneen paljon henkilöstä nimeltä *isä* – mikä elämäkertakursseilla toki on varsin tyyppillistä – mutta päätelleeni siitä, että kenties naisen symbolisen kielen alueella oli tapahtunut ratkaisevassa kehitysvaiheessa jotakin, jonka tähden nainen oli jäänyt kielensä kanssa jonkinlaiseen välitilaan, transit-aulaan, jossa lähtöportteja avataan ja suljetaan, mutta samalla ollaan *ei-missään*. Muistin myös, että kurssin mittaan minusta oli vähin erin alkanut tuntua siltä aivan kuin nainen olisi varonut jotakin, varonut paljastamasta jotakin liian isoa ja epäkeskoa ja hallitsematonta ja kutoi siksi sanoista suojakseen seittiä, johon sitten itse miltei sotkeutui.

(Monet eläinnaaraat tavoittelevat yhdyntää, vaikka näyttävät välttelevän sitä)

Puhelinsoiton jälkeen olin laskeutunut kellariin. Kellarini pohjoisenpuoleinen ovi oli monet kerrat juuttunut kiinni, epäilin lämpölaajenemista, niin että eräissäkin syntymäpäiväjuhlissa joissa olin kesken kahvin kaatamisen lähtenyt hakemaan kukkamaljakoita kellarin sähköpääkeskuksen ja perunalaarien välisestä syvennyksestä, odotin reilusti yli kolme tuntia, kunnes se enoistani, joka eniten käsitteli vaikeaa isäsuhdettaan työstämällä puusta ja taivuttamalla metallista vaikka ja mitä, tuli ja rempoi oven irti saranoiltaan. Pohjoisenpuoleinen kellarinovi oli kuitenkin varmin, sillä talon itäiselle seinustalle avautuva pieni ovi, joka oikeastaan ei näyttänyt ovelta ensinkään ja jonka kesäisin peitti mittava malvakasvusto, johti heiveröisiin, puolilahoihin kierreportaisiin, joiden askelmat saattoivat koska tahansa viettää sinne mitä ei uskaltanut ajatella. Kaiken lisäksi itäisen kellarinportaikon juurella sijaitsivat kummitusportaat! Ikivanhat kaksoisovet jotka huojatelivat maansisäisessä, satunnaisesti ohipyyhkäisevässä ilmavirrassa vuoroin sisään vuoroin ulos, ja paljastivat liikkueensa välähdyksiä pölyisistä portaista, joista kukaan ei tiennyt johtivatko ne tai olivatko koskaan johtaneet minnekään. Kuin valo ja varjo, vasen ja oikea ovi tanssivat leikkisää aavepolskaansa ja laukaisivat pysäytyskuvia portaista, tule, älä tule, tule, ähäkutti.

Kolme nopeinta saa teatterinaamiaisissa prinsessapuvun, kahdelle riittää merenneito. Tytölle sanotaan eivaiskaan.

(Linnunradan kanssa yhteen tulee törmäämään sen naapurigalaksi Andromeda)

Valitsin kolmannen reitin. Laskeuduin kellariin makuuhuoneeni lattiassa olevasta luukusta, joka paljastui kun veti juoksevakoirakuvioiden villamaton syrjään ja siirsi hiukan vuoteen pääpuolta. Luukku oli juuri sellainen luukku, joka ilmestyy öiseen aikaan kuin tyhjästä johonkin päivänvalossa täysin yhdentekevään paikkaan; tuulikaappiin, pyykinkuivaushuoneen takaseinään tai kylpyhuoneen lattialaattaan, sanotaan nyt vaikka kaksi saumanmittaa viemärikaivosta itään. Avautuu maailmoja, kaupunkia, kaupunginosia ja yhä uusia ja uusia pikkutaloja, huoneita joiden ei tiennyt olevan olemassa ja kerroksia, aina vain lisää kerroksia. Minulla oli usein tapana antaa kurssilaisilleni tehtäväksi kirjoittaa unien talosta vähän Bachelardin henkeen ja kas kummaa, miljöökuvaukseen ilmestyi äkkiä takkahormista lennähtäviä jakkihärkiä ja Whittakeriakin paremmin viheltäviä vesipannuja ja tarinoiden talo syttyi eloon. Siirsin siis hiukan makuuhuoneen vuoteen pääpuolta ja rullasin juoksevakoirakuvioiden maton syrjään. Tartuin kaksin käsin lattialautoihin kiinnitetystä takorautaisesta vetimestä ja vedin kaikin voimin, kunnes noin neliön laajuinen lattia-ala liikahti ja saatoin nostaa luukun kannen ilmaan. Lattian alta tulvahti miellyttävä, jotakin selittämätöntä mielihyvää etäisesti muistuttava viileä löyhkä, jossa oli paitsi perunakellaria ja kaupan jäätelöaltaan pinnalla väreilevää huumaavaa kuulautta, myös jotakin joka sai mielen salamannopeaan syöksyyn jonnekin kauas, toiseen ikaikaan. Tottuneesti luikahdin lattialuukkuun ja lähdin laskeutumaan jalat edellä alas pilkkopimeitä tikapuita yltääkseni puolivälissä, kriminturkkien, viisikymmentä vuotta vanhojen kevätulstereiden ja pellenamareiden seassa sijaitsevaan valokatkaisijaan.

(Linnunradan ulkopuoliset kohteet näkyvät kunnolla vain katsottaessa pois päin)

Muistin tallettaneeni kyseisen, Avignonin kirjoittajakurssin materiaalit vanhaan pannuhuoneeseen, vaaterেকেistä katsottuna vasemmalle mutta hillokellarin suunnalta äärimmäiseksi oikealle. Arvelin löytäväni repaleisen ”Lihaa säästämättä” -pahvilaatikon kohtuullisen vaivattomasti toisten repaleisten pahvilaatikoiden joukosta, mutta kuten arvata saattaa, jo parissa vuodessa kellareihin, vaaterেকেille ja puolivillaisesti kyhätuille varastohyllyille ilmestyy mitä ihmeellisimpiä esineitä, ainakin jos asukkaissa on riittävästi keräilijän vikaa. Eripariset laskettelusukset, pienoismalli Le Corbusierin *Unité d'habitationista*, kolme erikokoista,

käytöstä poistettua lasten wc-istuimen pienennysrengasta, iso laatikollinen kaitafilminauhoja, äyskäri, sähkösaksofoni, kaksi kauko-ohjattavaa lennokkia ja vielä isompi laatikollinen barbinukkeja, kumiseen uimalakkiin kerätty kasa kiviä, vesiväriyö *tytöistä jotka tuijottivat* ja pölyinen vanha nauhuri vyöryvät ja vuoraavat ykskaks loogisen ja systemaattisen järjestelmän jolloin sekä alkuperäinen päämäärä että sille johtava reittisuunnitelma hautautuvat... Sillä kertaa jäin toviksi tutkimaan lehtileikekokoelmaa ja ”Beirut, Lähi-idän Pariisi” -matkaopasta neljänkymmenenneljän vuoden takaa, minkä jälkeen siirsin vanhan putkiradion, Cixous -muistiinpanot ja kaksikymmentäkolme edellissyksyltä ylijäänyttä mustaherukkahillopurkkia kukkamaljakkosyvennykseen, jotta sain nauhurin ja lennokit mahtumaan pahvilaatikoiden tieltä syrjään. Kummitusportaiden suuntaan en uskaltanut katsoa. Lopulta, kun jysäytin ”Kissasi parhaaksi” -pahvilaatikon ”Lihaa säästämättä” -pahvilaatikon tieltä kivilattialle niin että pöly lehahti silmään, ensin mainitun laatikon pohja irtosi ja kolmentoista, sillä kerralla Azorien Ponta Delgadassa pitämäni luovan kirjoittamisen kurssin osallistujan elämäkerrat valahtivat lattialle vanhojen maalipurkkien, joulukuusenjalan ja pyörän sisäkumien melskeeseen. En tietenkään koskaan laittanut kurssilaisten tekstejä silppuriin vaikka niin oli tietoturvasyistä ohjeistettu, enhän tuhonnut syntymäpäiväkorttejakaan tai linja-autolippuja väliltä Recife–Maceió, en edes *boarding passeja* käytäväpaikalle kolme cee, vaikka se kaikkien osapuolten kannalta olisi kenties voinut ollut parempi. Konttasin kivilattialla haalien elämäkertoja kasaan, kunnes tunnin ja kahdenkymmenenkolmen minuutin jyyntämisen jälkeen – arvioin tarkan kellonajan talomme yli arkisin kello kahdeksantoista lentävän reittikoneen jylinästä, pyhisin vuoro lensi tuntia myöhemmin – pääsin vihdoon käsiksi Avignonin materiaalit sisältävään pahvilaatikkoon, jossa päällimmäisenä lojui pino tehtäviä otsikolla ”Kuka minä olen”.

Hyss hyss, äiti sanoo! Minä olen ihan pikkuinen Pan ja pikkuinen Pan makaa piilossa peitto korvilla, mutta silti pikku Pan kuulee aivan selvästi kuinka äiti sanoo seinän takana hyss hyss, ihan koko ajan äiti sanoo hyss hyss, silloinkin kun isä karjuu pikku Panille ja vetää varttinäluusta lastenhuoneeseen ainakin sata kertaa niin että seinäänkin pistää. Että pikku Panista tulisi kiltti, niin kiltti, yhtä kiltti kuin isä, yhtä aurinkoinen. Hyss hyss, kuunnelkaa kuinka seinille kasvavat elefantinkorvat ja minä pikku Pan kuulen, miten siinä menevät menneisyys ja tulevaisuus sillä hetkellä nähdään kuinka ovi irtoaa saranoiltaan ja katoaa ilmavirtaan, varmana kotikolosta itään!

Tuo outo nainen ei ollut kertonut itsestään juuri mitään. Nojatessani nyt tarkoituksensa täyttäneeseen, etupuolattomaan syöttötuoliin vanhassa pölyisessä pannuhuoneessa muistelin, että tuo kaunis nainen miltei pelottavan hassuine äänineen ei ollut avannut juuri nimeksikään taustaansa, joitakin arkisia suklaahippupikkuleipä- ja porkkanakakkumieltymyksiään lukuun ottamatta. Minä sen paremmin kuin muutkaan kurssin osallistujat emme tienneet mistä hän tuli ja mitä oli *viime aikoina puuhaillut*, minkä toisaalta itse näin varsin nerokkaana ja hedelmällisenä lähestymistapana juuri autofiktiokurssille, olimmehan koolla nimenomaan kirjoittaaksemme itsestämme *tarinaa*. Toisaalta saattoi olla myös niin, että nainen jalorotuisine nenineen ja kulluvaaleine kiharoinen oli vain *liian täynnä*, liian täynnä pieniä tarinoita ja suuria tarinoita, epäkeskoja tarinoita ja erikokoisia tarinanalkuja, alkuja, loppuja ja katkenneita pätkiä, niin että ruskeiden ja vihreiden langanpätkien joukosta oli käynyt ylivoimaiseksi etsiä punaista lankaa tai edes origo-pistettä josta aloittaa. Päätin siis yrittää puhkaista häneen pieniä reikiä, jotta happi pääsisi kulkemaan...

Olipa kerran pikkuinen tyttö, jolla oli vihreä takki ja vihreä lakki ja vihreä sukka, mutta kerrassaan niin lihanpunainen tukka, ettei kenelläkään ikinä milloinkaan. Ja sen pikkuisen lihanpunaisen tytön nimi oli Pan eikä se ensinkään tahtonut kasvaa aikuiseksi aikuisten maahan! Mutta koska väkivalta on totuus ja koska halu on totuus, kuulette nyt, mitä sitten tapahtuu, jos ottaa ja kuitenkin kasvaa! Että jos repressio ei olekaan totuus! Saattaa näet olla, että sitä ei

uskallakaan katsoa oman siipipeilin väriä, vaan sitä lentää siivin valkein niin kuin joku toinen! Että sitä elää elämänsä loppuun asti jonakin toisena kuin mitä on, eikä koskaan kuulu sanaa kunnes!

Arvelin niin ikään, että naisen vaitonaisuus saattaisi liittyä hänen perimmäiseen tarpeeseensa ilmaista itseään *kirjoittamalla* – jotkut kirjailijat toden totta tunnistaa katkonaisesta, pohdiskelevasta puheesta aivan kuin tuo ihminen jatkuvasti kuulostelisi itseään. Todelliset tarinankertojat sitä vastoin eivät milloinkaan jää hämmästelemään omaa ääntään saati jähnytään välitilaan, vaan sen sijaan että puntaroisivat sanomisiaan ja sanomatta jättämisiään eri lähtö- ja tuloporttien välillä he rupattelevat vuolaasti, ja suoltavat siinä sivussa kolmesataakaksikymmentäyksi sivua notkeaa tekstiä! Tämä nainen ei selvästikään ollut rupattelija, mutta ei toisaalta hiljainen hiirulainenkaan, pikemminkin syntyi vaikutelma kuin hänen läsnäolonsa luokkahuoneessa olisi ollut kokonaisvaltaisen intensiivinen vaikkakin samalla hänen kykynsä muodostaa ymmärrettävää puhetta jossain määrin kömpelö, ellei vaillinainen. Aivan kuin hänen puheensa olisi ollut rakentunut jostakin ulkoapäin tuodusta, monihaarisesta kehikosta, joka häivytti ja syöksi mustaan aukkoon sen mitä hän todella halusi sanoa. Kenties hänen kehossaan jylläsi lukuisa joukko erilaisia voimia, joita hän ei täysin kyennyt kontrolloimaan annetuilla sanoilla ja lauseenvastikkeilla, mutta jotka panivat hänet heittelehtimään rytmin ja musiikin tahtiin. Muistan kerran soittaneeni taustamusiikiksi *Le Ciel est Bleu*’tä ja hän innostui siitäkin... Toisinaan pohdin toden teolla, oppisiko kirjoittamista sittenkin parhaiten päästelemällä ää-niä, sitten opettelemalla uudestaan puhumaan...

Syntymäpäiväämuna esitetään omassa huoneessa nukkuvaa krooh-pyyh mutta silmäluomet räpsyvät kilpaa Polaroidin kanssa. Paljononneavaan jälkeen pannaan reippaussanoja väkisin peräkkäin niin kuin väkisin panevat nekin, jotka eivät keksi Panille sanottavaa. Piirikunnallisten ikäkausikilpailujen jälkeen syödään kaakkua ja Pan saa puhalttaa kynttilät, kolme kaksi yksi, nyt saa puhalttaa, puhalla Pan! Kaakku juuttuu kurkkuun, koska laihat varsalapset voittavat joka kerta kaiken paitsi kuulun ja moukarin. Lahjapapereitten seassa on dieettiohjeita. Voileipäkakun sisällä on sipulirenkaita, vaikka ketään ei varmana itketä.

Syntymäpäiväiltana maataan pikkuisen itkettyneenä omassa huoneessa, pussilakanassa on oransseja ja ruskeita meloneja, seinäpaperissa keltaista ja juoksevaa koiraa. Kolme kaksi yksi nyt! Otetaan pussilakanan alla punaisesta patalapusta kiinni ja kuiskataan sata kertaa tai sitä enemmän: LäsSchki LäsShh! ki LäsSkiläs KiläSkiläs!

Todennäköisesti olin tuolloin, reittikoneen jo aikaa sitten lennettyä ohi, melkoisen nälkäinen ja aikeissa nousta pian takaisin asuinkerrokseen laittaakseni teen kera pari avokado-kurkumaleipää. Nälissäni ja väsyneenä saatoin herkästi vaipua itsesääliin ja moninaisten itse-epäilysten valtaan, jotka nyt, vietettyäni kaksi tuntia ja kolmetoista minuuttia kellarissa tuon eriskummallisen naisen aivoitusten takia, eskaloituivat ärtymyksen ja turtumuksen sekaiseksi murinaksi, mitä oikeastaan edes olin *puuhaamassa*. Mikä minä olin sanomaan yhtikäs mitään maailman merkittävimpään kuuluvan lentoyhtiön mannertenvälisen laajarunkokoneen katoamisesta, eikö sitä varten koulutettu solkenaan syvämerensukeltajia ja avioniikan tuntijoita, haalittu ilmakehäspesialisteja ja toisaalta tongittu meren pohjaa? Ahmaisiko Maan vaipan Mohorovicic-pinnalla asustava karmiva Tellus Rex lentokoneen vai kaappasiko Sagittarius A sen radiosäteilyllään, sekö minun odotettiin kertovan? Vai oliko lentokone teknologisesta erinomaisuudestaan ja verrattomista liito-ominaisuuksistaan niin häikäistynyt Ikaros, että se tuli lentäneeksi liian lähelle aurinkoa ja suli pois? Kirjallisuudentutkija crossover-onnettomuustutkijana, mikä vitsi – ja samaan aikaan kovin kiinnostava paradoksi... Kokoillessani naisen vanhahtavalla käsialalla käsin kirjoittamia tai Battlestar Galactica -fontilla koneella viimeistelemiä tekstinpätkiä tajusin, että minun siis nyt oletettiin kertovan tai vähintäänkin esittävän oppineen arvauksen siitä, mitä valkoihoinen ja

vaaleatukkainen, täysivaltainen, kyvykäs ja *kaikki mahdollisuudet omaava* hyvinvointivaltion naaraspuolinen asukas mahtoi ajatella saati *puuhailla* Boeing 321 -ilma-aluksessa Tasil Pointin kohdalla Atlantin yllä kesäkuisena aamuyönä ajanlaskumme kolmannen vuosituhannen ensimmäisellä vuosikymmenellä. Äh, tapaus oli aivan liian traaginen mytologisointiin, mutta juuri siksi...

Onnea, onnea Pan! Pan, nyt on sinun syntymäpäiväsi! Pan, missä sinä olet? Pan, herää!

Lauletaan yhdessä paljononneavaan! Ei saa enää olla piilossa Pan! Pan, kuinka hauskaa!! Nyt nähdään kuinka Pan kömpii jälleen esiin lakanan alta, mitä Pan oikein tekee lakanan takana, tänään ei laiteta kanaa! Pan sanoo että Pan näki unta, että Panista tuli unessa merenneito, että kaikkialla siinä unessa oli valkoista ja metallivalokaloja ja hetulavalaita ja merisukasjalkaisia ja pullonokkadelfiinit tulivat ja syöksyivät ja Pan makasi ja Panin tuli niin hyvä olla...

Pan, nyt on kesä, lapsuuskuu! Mutta sitten Panin uni muuttui taas siksi painajaiseksi, jossa Panin kädet ja suu muuttuvat kiveksi, koralleiksi ehkä, ja kun Panin äiti koettaa silittää koralleja pois, Pan onkin aivan yhtäkkiä kylpyhuoneessa, jossa jyskyttää valtava suurensuuri harmaa konekone ja Pan on sen vierellä aivan pienempi valkoinen kukka. Pan! Nyt nauretaan, nyt lauletaan! Pan, tule maistamaan kaakkua, mmm!

Kun muistelin tuota puhelinsoiton jälkeistä iltaa kellarissa pahvilaatikon ja siis lentoemäntänä työskennelleen kurssilaiseni lapsuusmuistojen parissa, olin lähes varma, että olin tuolloin alkanut kuulla vanhassa pannuhuoneessa ääniä. Aivan kuin repaleiset laatikot makuloimattomine sisältöineen olisivat alkaneet elää, ja paperipinkat, harjoitustehtävät, sanat ja äänneet olisivat ruvenneet keskustelemaan, kuka mitenkään, omalla äänellään. ”Kissasi parhaaksi” -pahvilaatikosta kuului kuisketta, hyräilyä ja maisketta ja jos oikein tarkalla korvalla kuulosteli, onnellisiin hetkiin liittyvää vaimeaa hyrinää, kuin ajoittaista kehräystä. ”Lihaa säästämättä” -pahvilaatikon sisältö sen sijaan ujelsi, ei, se vinkui ja kiljahteli, kunnes viiltäviin ääniin ilmestyi yhä kipeämmäksi käyviä sävyjä, itkua ja vaikerrusta, välillä silkkaa ulinaa. Avignonin tekstikokoelma ylipäättään soi korkeammassa rekisterissä kuin monet muut laatikoista, sillä tuolle kurssille ei ollut osunut yhtään miestä – *Avignonin naiset* – niin me yhteistuumin ja ylevästi nimesimmekin itsemme Picasson *tuiki tuttua* kubistista maalausta mukaillen. Kuuntelin kuinka joku päästeli huoneen koillisnurkassa sarjan melkoisia ruokottomuuksia – seis, älkää solvatko toisianne! – ja olin jo lähellä käydä pahvilaatikon alimpiin nivaskoihin käsiksi äidillisen lujalla pihtiotteella. Yhä uusia pahvilaatikoita liittyi mukaan kuorolaulantaan; useammasta kuului makeaa naurunremakkaa, kun joku kertoi hauskaa tarinaa. Tuolla huudettiin lemmiä, sen alla joku yski verta, tuolla taas äidit toruivat ja rakastavaiset maiskahtaen suutelivat, ei, ei se metakka voinut olla pelkkää paperin kahinaa.

Mennään kysymään Panilta muistaako Pan, kuinka Pan katsoi Moskovan olympialaisia aivan nenä kiinni mustavalkoSaloran pölyisessä ruudussa ja itki. Olympiatuli sammui ja Pan itki... Muistaako Pan miten Pan heilutti Mishka-karhulle ja itki... Pan! Pyydetään Pania juomaan oikein paljon sihisihjuomaa ja annetaan Panin puhaltaa kynttilät! Tule Pan! Mennään soutuveneellä saareen ja narrataan kalaa niin kuin isä varhain keväällä ja sai saaliikseen keskikokoisen kampelan! Muistaako Pan kuinka kampela oli liukas – toiselta puolen se oli iloinen ja toisaalta taas sokea ja surullinen? Muistaako Pan? Kuinka Pan silitti kampelaa... Vaiti Pan! Sitten kampela savustettiin. Aletaan jutella miten kampelanpala juuttui Panin kurkkuun mutta silloin Pan sanoo, että unelmat särkyvät sanotuista sanoista ja syntyvät sanomatta jätetyistä.

Karmivan kakofonian keskellä yritin saada kerättyä lentoemäntänaisen tekstejä yhteen nippuun ja tungettua *muita ääniä* takaisin laatikkoon ja sitä myöten paikoilleen, kun tulin pudottaneeksi ylähyllyn äyskärin niin että se sysäsi keskihyllyn etureunassa nököttäneen paperimassajoutsenen

lento. Joutsenen siivet kahahtivat töytäisyn voimasta ja se tööttäsi, ja oli aivan kuin se nousukiitonsa myötä olisi huitaissut koko kellarikuoron korviahuumaavaan crescendoon; pienten lasten äidit kirjoittamaan lohduttoman vauvanitkun säestämään requiemia edesmenneen täydellisen elämänsä puolesta ja kuivakkaa asiategstiä ikänsä rapistelleet virkanaiset vihdoinkin viimein kirjaamaan kevätlaitumelle, vielä huterin jaloin ihmettelemään miten maailma voikaan näyttää niin toisenlaiselta kun sitä katsoo takaperin. Vastarannankiisket ja kyseenalaistajat yhtyivät huutelullaan kuoroon yläoikealta, ja joku huohotti vasemman hyllyn alanurkassa ulos paha oloaan. Vielä laatikoiden uumenissakin toisten rytmi löi kiihkeänä, kun taas toisten tahti oli ennemminkin *el tiempo lento*... kunnes ykskaks odottamatta paperimassasta askarrellun joutsenen lento katkesi ja se otti ja kopsahti kolealle kellarinlattialle, ja tuli aivan hiljaista.

Panin äiti sanoo miten koti on ja Panin isä sanoo miten koti on. Ja Panin äiti sanoo miten tyttö on ja Panin isä sanoo miten tyttö on. Mutta ei heidän kertomuksissaan ole juuri mitään samaa! Mutta koska Panin isä tietää parhaiten ja koska Panin äiti tietää parhaiten, ei Panilla ole mitään syytä epäillä etteikö se mitä Panin äiti sanoo ja se mitä Panin isä sanoo, olisi kumpainenkin täyttä totta. Vuoronperään äiti sanoo sisäpuoli ja isä sanoo takapuoli, sitten äiti sanoo jälkiruoka ja isä sanoo että riittää. Mutta ei Panin äiti voi Panin isälle mitään kun ollaan totisia, koska isä ja Pan nauravat sitten heti kovaa varsinkin Pan, koska isä kutittaa Pania kylkivälilihaksesta ja tekee ilmeitä. Pan, nyt nauretaan, nyt lauletaan! Ihan totta! Pan osaa nauraa ja itkeä yhtä aikaa, sillä tavalla niin että nauru on hetken vielä itkuja ja itku jo naurua! *Pan, sitä kutsutaan transit-tilaksi*... Pan makaa märkänä ja punaisena oman huoneen sängyssä ja potkii patjaa, mutta isä nauraa jo kovaa... eikö isän pitänyt olla Panille vihainen? *Pan, se on epäolon, epäuskon ja häpeän transit-tila*... Pan, katsohan mitä tässä paketissa on... Simalabim!

Atlantin valtameri. Pieni musta pakastusrasia nökötti hiljaa keskihyllyllä kaitafilmiä takana, sillä kohtaa josta paperimassajoutsen oli hetkeä aiemmin ponnistanut lentoon. Rasian kanteen oli joku kirjoittanut kultatussilla ”Atlantin valtameri”, joskin v- ja m- kirjaimet olivat lähestulkoon kuluneet pois niin että kannessa näytti lukevan pikemminkin ”Atlantin alta eri”. Nopealla vilkaisulla pakastusrasia näytti sisältävän pari kolme kourallista hiekkaa, ja sen enempiä asiaa miettimättä kaappasin rasia ja paperipinkan mukaani ja häivyin pannuhuoneesta.

Miksi Pan? Pan ei tiedä, miksi isälle pitäisi nauraa kun on isälle vihainen, mutta Pan nauraa ja Panin naurusta tulee niin isoa ja tikahduttavaa, että kyynelvet valuvat eikä Pan enää yhtään tiedä missä Pan on tai onko! Tai että oliko pikkuBobby vai onko?

Mutta koska äiti ja jälkiruoka tietävät parhaiten ja koska isä tietää vielä paremmin, ei Pan voi muuta kuin nauraa liian kovaa suljetulla suulla, Pan nauraa ja Panin ensinaurusta koti saa mittakaavan. Nääään pitkän ja nääään paksun, niin että Panin naurusta Pan saa tietää että sellainen koti on, että sellainen on äidin ja isän oma pikku pikku Pan, ihan ihkaoikea Panpeli Pan!

Muistin kävelleeni kuolemanhiljaisessa kellarissa talon pohjoispäädyn sähköpääkeskuksen ja perunalaarien välisen kukkamaljakkosyvennyksen vieritse – sen siis, johon olin sijoittanut nyt myös putkiradion, Cixous-muistiinpanot ja kaksikymmentäkolme edellisyksyn mustaherukkahillopurkkia – kohti makuuhuoneeseen johtavia tikapuita ja ajatelleeni yhä kiihkeämmin avokado-kurkumaleipää. Kummitusportaiden suuntaan en ollut vieläkään uskaltanut katsoa. Olin noussut paperipinkka ja pakastusrasia kainalossani tikapuita puoleenväliin, sammuttanut kellarinvalon kriminturkkien, kevätulstereiden ja pellenaamareiden välisestä valokatkaisijasta ja noussut lattialuukusta ylös makuuhuoneeseen. Oli ollut jo täysin pimeää, ainoastaan makuuhuoneen ikkunaa oli tihrustanut kaukaa taivaankannen päältä yksinäinen tähti – ehkä se oli ollut siellä kolmesataakaksikymmentäyksi miljoonaa vuotta, ehkä kolmekymmentäkaksi, ehkä vuoden. Seuraavana päivänä minun oli ollut määrä lähteä Rio de

Janeiroon, *Writing a Story – The Many Dimensions of Transference and Countertransference*
maailmankongressiin puhumaan luovan kirjoittamisen menetelmien hyödyntämisestä
integratiivisessa psykoterapiassa, enkä ollut vielä lainkaan pakannut cabinkokoista
matkalaukkuani enkä suoraan sanottuna edes varma, olinko kylliksi *kokonainen* raahatakseni
itseni toiselle mantereelle. Olin hieraissut silmiäni – ne olivat taatusti täynnä pölyä ja *unihiekkaa* –
mitä luultavimmin haukotellut ja pamauttanut sitten lattialuukun tiukasti kiinni.

Call me Mrs. Milkyway

2A

bang bang. Mrs. Milkyway hymyilee ja sitten kellahdetaan. Ryöstäydytään. Heittäydytään niitten toisten päälle, sinkoudutaan yltympäriinsä, kaikki pienet tytöt ruskeissa ja vihreissä ja sinapinkeltaisissa sukkahousuissa ja teryleenijumppapuvuissa paitsi Pan jolla on valkoista yllä. Pidetään pikkukädet siipinä ja lennetään, voi luoja lennetään, ja sitten Pan kaadetaan ja Panin polveen sattuu ja itkua pidätetään. Tulee punaista, vaikka on Talvi ja allegro-osan jälkeen tulee nauhurista toinen allegro-osa joka onkin Kevät, ja silloin kaikkien pienten tyttöjen pitää tiivistyä oikein pieneksi ja yhdeksi, jotta voidaan synnyttää. Mrs. Milkyway hymyilee ja kupperiskeikkaa huutaa Panille joka ei yhtään tahdo mennä yhteen ja synnyttää. Mrs. Milkywaylla on kultakiharainen tukka ja musta isojen tyttöjen jumppapuku, nännejä näytetään, Panin isä tykkää viedä Pania jumppasaliin. Tiedätkö miksi? Mrs. Milkyway kysyy Panilta, joka haluaa mennä piiloon, Pan haluaa aina vaan mennä piiloon, nyt ei voida mennä piiloon Pan, tule tänne, Pan sinä saat pidellä nauhuriä koska polveen sattuu. Panin päästä tippuu nauhuriin räkä ja muutakin, tiivistytään, ollaan kaasussa ehkä yli miljardi vuotta paitsi valkoinen Pan, joka saa pidellä piilossa hengitystä ja ääntä. Nauhurin nimi on Sagittarius A – isä näyttää jumppasalin puoliläpäisevän peilin takana koiralta, hopihopi, nauhuri on sinun tehtäväsi Pan sanotaan.

Pitkäripsisen ja nukkaposkisen lähettipojan mentyä palasin postilähetys kainalossani keittiöön. Oli kahdeksas toukokuuta ja tuliaiscaça odotti lieden viereisellä pikkupöydällä yhdessä halkaistun, tuoreenvihreän limetin ja liedellä kuumenemassa olevan sokeriliemikattilan kanssa, tosin on the rocks -lasiin valmiiksi annostelemani jääpalat olivat jo alkaneet ikävästi sulaa... Olin kovin mieluusti istahtanut hetkeksi terassin lepotuoliin ja lepuuttanut silmiäni vastaheränneessä puutarhassa, ehkä sulkenut silmänikin ja unohtanut kaiken... Kellarista löytämäni Avignonin kurssin tekstit olivat alitajuisesti vaivanneet minua koko Brasilian matkan ajan ja olin mielessäni hahmotellut lentoemäntänaisen kirjoittamista tarinanpätkistä vertailevia tutkimuskohteita Lipektorin *Lähellä villiä sydäntä* -teokselle ja *Tähden hetkelle*. Miten Joana oppi kieltä puhuakseen vaikeista asioista, ja miltä oikeastaan edes kuulosti kunkin oma ja oikea, sisäinen kieli... Minusta tuntui siltä kuin olisin ollut matkalla hyvin kauan. Olinko todella se sama henkilö, joka hiukan toista viikkoa aiemmin oli avannut makuuhuoneen lattialuukun ja viettänyt kellarin vanhassa pannuhuoneessa kaksi ja puoli tuntia kuunnellen paitsi itkua, naurua ja hammastenkiristystä, myös pienen tytön sanoja siitä, miltä tuntui kun ei halunnut kasvaa aikuiseksi? Mitä oikeastaan olin halunnut löytää naisen teksteistä: sen kulminaatiohetkenkö, johon pieni tyttö olisi kasvussaan halunnut jäädä vai sen vilpittömyyden, jonka äärelle yhä uudestaan halusi palata? Kuuntelinko ja luinko *Tyttö nimeltä Panin* tarinaa nyt eri tavalla kuin viikkoa tai vuotta aiemmin tai mitä oikeastaan halusin lukea, enkö vain kirjoittanutkin itse päästäni *lisäosia* kohtiin joissa ammotti musta aukko? Enkö vain mennyt ja ommellut harsinlankoja katkonaisten osien väliin niin, että ainakin olin näkevinäni mielessäni kokonaisuuden täydellisen kiekkomaisen galaksin ja rikkumattoman hermeneuttisen kehän? Lentoemäntänaisesta odotettaisiin pian lisätietoja ja minä olin väsynyt, suoraan sanottuna täysin kykenemätön sanomaan yhtikäs mitään yhtikäs mistään, ja pikemminkin altis mielikuvittelulle ja ylitulkinnoille, joita ei missään nimessä voinut pitää tavoiteltavina ominaisuuksina yhdellekään arvonsa tuntevalle postpostmodernin ajan kirjallisuudentutkijalle. Silkkää näkemyskenttä yksinpuhelua, joka *manifestoitui pitelemättömin, hyperbolisin kursiivein fraseerattuna*... Minun olisi ryhdistäydyttävä tai muuten olisin vaarassa menettää *kompetenssini* ja mieleni hallinnan, katsoisivat kuin virtausten viemää vaahteranlehteä liian likellä aurinkoa...

Sitten Mrs. Milkyway ottaa tamburiinin ja pelastusliivit ja lyö tamburiinia yks ja-a nostaa vasemman kätensä kaks ja-a nostaa oikean kätensä kol vetää leikisti liivin nyöreistä nel sillä liivejä ei saa täyttää vielä. Vii ja-a kuu, valkopukuinen Pan kyyhöttää isojen sinisten jumppapatjojen takana, Pan on tehnyt pesän isoista sinisistä jumppapatjoista, see jotka tuoksuvat kylmälle ja hielle ja mannalle, kasi Panin pimppi tuntuu kuumalta ja raidalliselta sukkahousujen läpi, kun Panilla on niin hyvä olla pesässä. Mrs. Milkywayn kuulapyly tulee ulos mustan kiiltävän isojen tyttöjen jumppapuvun lahkeesta, pilliin vihelletään, mutta Pan ei yhtään halua tulla pois pois piilosta.

Lacan sanoo, että identiteetti alkaa fantasiasta.

Niinpä Mrs. Milkyway kävelee isän luo keinuvin jumppa-askelin, käsiä levitellään, naureskellaan silmillä. Ollaan lopettelemassa, mutta Pan ei aio tulla, keinutaan vielä, toiset pukevat jo naulakoilla enstex-haalareitaan. Ei vielä damaskeja. Joulun alla tuli juututtua lälliin, kun oli mustat kumisaappaat eikä keltaisia punaisia vihreitä lehtiä saa kiinni sellainen, joka ei osaa haltioitua lätsyttelystä. Isona Pan ostaa saappaita kaikissa väreissä, isä oli vihainen kun Panista valui päiväkodin pihalla lälliä ja räkää ja muuta. Nyt Mrs. Milkyway ottaa ja kumartuu kurkistamaan penkin alle, kuinka isä onkaan juuri silloin siinä kun tisu tulee ulos, nyt tisu tulee justinsa ulos pois pois isojen tyttöjen jumppapuvun miehustasta. Pinpeli-panpeli, ollaan aloittelemassa etsintää, tiedätkö mitä? Isän silmät näkevät, mutta Pan on näkymätön, sillä Panilla on näkymättömässä teryleenijumppapuvussa valkoiset näkymättömyssiivet ja näkymätön pesä, Pan pesii isojen sinisten kylmien jumppapatjojen sisällä, eikä Pania saa kuin itkun ja punaisen kanssa pesästä pois pois.

Mrs. Milkyway. Mistä nimi oikein tuli, ja miten se oli jäänyt niin mieleeni pyörimään? Muistin kyllä Avignonin kurssilla heränneen vilkkaan keskustelun Virginia Woolfista ja kirjoittajan oman tilan kaipuusta, johon muistan kyseisen lentoemäntänaisen kommentoineen jotakin liittyen *A Room of One's Owniin*, että hänen oma huoneensa kulki aina hänen mukanaan ja täytti hänen päänsä niin että oli matkustettava alinoma, aivan kuin pakoon tilaa joka uhkasi kasvaa hänen sisällään liian hallitsevaksi. Olimme niin ikään eräänä iltana katsoneet yhdessä Michael Cunninghamin romaaniin *The Hours* perustuvaa elokuvaa, joka hyödyntää hienosti Woolfin *Mrs. Dallowayn* teemoja, ja ilta oli ollut mielestäni sangen onnistunut, kunnes siinä kohtaa kun *Mrs. Dallowayta* lukeneen Laura Brownin poika Richard istuu tornirakennuksen avoimella ikkunalaudalla eikä ollenkaan vaikuta siltä, että hän tekisi lähtöä nimenomaan häntä varten järjestettyyn juhlaan, kyseinen kurssikas oli ottanut ja juossut mitään sanomatta Avignonin luovuusterapiakeskuksen ullakolla sijainneesta elokuvahuoneesta ulos puutarhaan ja paiskannut oven kiinni. Hän ei ollut ottanut asiaa puheeksi seuraavana päivänä eikä ollut välittänyt keskustella välikohtauksesta myöhemminkään, mutta kirjoitustehtävään, jonka olin antanut osallistujille kurssin kolmanneksi viimeisenä päivänä aiheesta ”Syntymäpäivä”, hän oli vastannut näin:

Sitten pidettiin taas kutsut. Syötiin suklaakakkua, porkkanakakkua ja säilykepersikkakermakakkua kynttilöillä, siinä pakastevadelmat valuiivat rumasti. Cream crackereissa oli päällä meetwursti-kurkku. Pyöritettiin pulloa, sihi-sihi khi-khi, ehkä vielä vähän trikolorijäätelöä ja suklaahippupikkuleipää...

Bang bang, ja sitten kaikki syntymäpäivämekkotytöt menivät kellariin! Kääks! Näettekö kuinka pannuhuoneen perällä heiluriovet aukenevat hiljaa? Hu-hu-huu! Apua! Äkkiä pakoon! Ja niin kaikki syntymäpäivämekkotytöt lähtevät juoksemaan pakoon, kiljutaan, voi hurja, lakanahaamu ajaa takaa ja pyydystää tyttöjä ja tytöt ryntäävät piiloon perunakomeron taa! Kääks. Siellä perunakomeron takana Panille tulee yhtäkkiä ihan hirveän kylmä ja kuuma ja punainen olo ja Pan valahtaa ja kitapurje repeää eikä Pan saa enää aerobisesti ilmaa! Huu, uuh uuh, ei ehkä olla

huomattu, että lakanahaamalla on karvaista sääressä, mitä sitten, nämähän ovat aivan parhaat syntymäpäiväkutsut ikinä missään milloinkaan! Tsadaa! Sitten lakanahaamu kurkistaa, tuosta ihan hirveän läheltä lakanahaamu kurkistaa – miten ihmeessä niin läheltä voi mikään ykskaks ollenkaan kurkistaakaan – kukkuu, tytöt säikähtävät, no mutta säikähdys nyt on ihan relevantti tapa mennä veteläksi ja ryhtyä itkunauramaan. Ja niin kaikki kellariin kadonneet tytöt alkavat taas kikattaa ja juosta taas, kaikki nuo syntymäpäivämekkotytöt, jotka ovat syöneet kynttiläkakkua ja porkkanakakkua ja kurpitsa-pekaanipähkinäpiirasta ja brysselinkaaliakin ja juoneet sihisihjuomaa niin, että nyt nauravat ja laulavat ja kikattavat ja kirkuavat ja antavat ylen kaiken sen kaalin ja kakun. Niinpä kummitus saa tytöt kiinni helposti ja vaivattomasti keskeltä oksennuslammikkoa. Uh. Mutta Pan, joka on piiloutunut sähköpääkeskukseen, vapisee siellä ja odottaa, että kaikki toiset menisivät pois pois ja että olisi jo ihan ilta ja yömyöhä ja että syntymäpäivämekon saisi riisua pois pois eikä kenellekään tarvitsisi enää hymyillä ellei yhtään haluaisi. Ja että kummitus kyllästyi ja menisi pois pois, toiseen paikkaan pyydystämään ja ottamaan kiinni, niin ettei Panin enää tarvitsisi olla punainen ja kuuma ja pelätä että muuttuisi vielä punaisemmaksi ja kuumemmaksi ja liian isoksi syntymäpäivämekkoon. Mutta sitä Pan ei vielä tiedä, että niissä toisissa paikoissa, joihin kummitus menee, on toisia tyttöjä isommissa syntymäpäivämekoissa, eivätkä ne toiset tytöt pelkää niin paljon, vaan menevät kummituksen syliin ja kuiskaavat sen korvaan – *avaa minut*.

Nyt valkohampaisen silmäripsipojan tuoma, huolellisesti ruskeaan voimapaperiin kääritty paperinivaska siis kuumotti sylissäni ja olin lähes varma, että kun aukkaisisin paketin, se sisältäisi ainakin yhden nimen... Saisin ehkä vihdoin tietää lisää tuosta mystisestä Mrs. Milkywaystä, joka oli alkanut esiintyä naisen teksteissä aina vain useammin kurssikuukauden mittaan. Oli aivan kuin Mrs. Milkyway olisi lennähtänyt pienestä työstä kirjoittaneen naisen tarinoihin mitä merkellisimmissä yhteyksissä ja yhä kiihtyvään tahtiin, milloin voimistelunopettajana ja milloin tuntemattomaksi jäävän kesäravintolan tarjoilijana, toisinaan taas nimettömänä mutta tunnistettavana hahmona rannan jäätelökojun jonossa kauan kauan sitten:

Mutta isä katsoo tuonne toisaalle, etelä-lounaaseen, äiti, etkö sinä näe?

Arvelin, että kyse oli ollut mahdollisesti käsittelemättömän tai kesken jääneen isäsuhteen läpikäynnistä fiktion verhoon kietaituna, kenties jopa obsessioksi äityvästä – sinänsä kuluneesta – isänmurhayrityksestä, joka pakotti naisen kummalliseen, kielettömään tai vähintäänkin epäkielelliseen välitilaan. Se juolahti mieleeni eräänä tuulisena päivänä, kun olin vienyt kurssilaiset Rhône'n rantaan tarkoitukseni piristää heitä jollakin kehollisemmalla, kokonaisvaltaisempaan retoriseen ilmaisuun tähtäävällä oppitunnilla, ja nainen oli omalla vuorollaan kahmaissut joen törmältä kasan kiviä, pistänyt ne Demostheneen esimerkin mukaisesti suuhunsa ja huutanut kovempaa kuin vielä koskaan olin kuullut kenenkään huutavan:

I am sorry but there are no exits in this aircraft!

Yleensä pahiten lukossa olivat ne kurssilaiset, joiden ympärillä vallitsi täydellinen hiljaisuus. Ei väylää itseilmaisulle, ei yhden yhtäkään ilmareikää jonka läpi yrittää puhaltaa *pipiä* pois, ei edes vihiä siitä missä mahdollinen *vauriokohta* saattaisi sijaita, vaan ainoastaan pelkkä ulkopuolelta tai sisäpuolelta väännetty lukkoasento. Hyökkääjät ja jopa reaktionmuodostajat olivat siinä mielessä huomattavasti helpompia keskustelukumppaneita kuin itsensä puolustajat, joiden herkän ja usein haavoittuneen ytimen peitteenä oli kaksitoista kypärää, kolme rintapanssaria ja vähintään yksi munasuojus. Tuossa hetkessä olin toisin sanoen nähnyt tai pikemminkin kuullut välähdyksen siitä, mitä lentoemäntänaisen säärisuojan alla mahdollisesti piili, mahdollisesti syvällä ja akilleksen puolella, mutta mahdollisesti minulle ja meille kaikille merkitsevissä määrin vielä

joskus avautuen. Istuin siis alas ja aloin availla kääreitä paketin ympäriltä. Kahvinruskeaa pakkausteippiä oli käytetty riittämiin ja kaiken lisäksi voimapaperi oli kiinnitetty kulmistaan vankoin niitein, joten ei lienyt epäilystäkään siitä, etteikö Turvallisuuspoliittisen instituutin Siviili-ilmailun tutkimus- ja analyysiosaston lentoturmatutkintajaoksen senvuotinen sihteeriharjoittelija olisi tehnyt työtään näytösluonteisen hyvin ja etteikö häntä kesäpestin jälkeen taatusti vakinaistettaisi sangen vastuullisena ja huomattavan huolellisena nuorena *nälkäisenä* kykynä... Kynsisaksien, paperiveitsen ja matkan jälkeen vielä leikkaamattomien kynsieni avulla sain kuin sainkin voimapaperikuoren lopulta auki rikkomatta lähetyksen sisältöä. Ja kuten olin uumoillut, päällimmäisenä siistissä, mutta varsin epäspesifiltä ja jopa epäkeskolta vaikuttavassa paperikasassa oli paperituloste, jossa luki:

Hyvät matkustajat, minä olen Mrs. Milkyway, ja nämä ovat lentoemäntäfantasioita. Muistutan teitä kiinnittämään turvavyönne - sillä ohuessa yläpilvessä, kun soudetaan saalista takaa, hymyillään, tehdään kolmoislutz ja lauletaan lapsosetketterää happinaamarit päässä niin kauan, että kipu lipuu ohi ja rupeaa nauruksi - niin saattaa olla, että haavoista kyynärpäiden osumakohdissa tulee kivuliaita ja hitaasti paranevia.

Tarkoitukseni oli sukkelasti tarkistaa yli viisikymmentä vuotta vanhasta etymologia-sanakirjastani, että mitä muuta *fantasia* merkitsikään kuin kreikankielistä termiä käsitteelle *mielikuvitus*, ainakin sitä muistini mukaan käytettiin usein nimityksenä sävellyksille jotka jollain tapaa noh, kaiketi poikkesivat yleisestä järjestyksestä... En kuitenkaan äkkiseltään löytänyt sanakirjaa mistään, vaikka se hetki sitten oli ollut aivan siinä, aivan käden ulottuvilla, ainakin kaksi viikkoa aiemmin... Tulin kuvitelleeksi, miten nuo käsikirjoituskonseptit ja paperitulosteet olivat odottaneet lentoemäntänaisen epäilemättä tyylikkään ja *itsestään tietoisien* keittiösaarekkeen lihanleikkuulaudalla symmetrisesti aseteltuina temaattisesti luokiteltaviksi ja muodollisesti määriteltäviksi ja siten hallittaviksi kasoiksi. Oma keittiösaarekkeeni sen sijaan todellakin tursusi tavaraa: *International Journal of Aviation, Aeronautics and Aerospace* julkaistu vika-, vaikutus- ja kriittisyysanalyysi FMECA edellisvuoden helmikuulta, silmäpussihaude jonka olin näemmä unohtanut sijoittaa jää-viileäkaappiin, läpinäkyvän yliymmärtäväisen ja teeskennellyn tarkkaavaisen opiskelijan lopputyö johon en jaksanut palata, kolme kuivahtanutta kumkvattia joista oli ollut tarkoitus valmistaa vitamiinipitoista marmelaattia, kutsu hammaskiven poistoon, tietokirja Mariaanien haudan uskomattomasta eläinlajistosta, tietokirja Kármánin rajan yläpuolisesta termosfäärin elämästä, kissan matolääkeresepti, kaksi nahistunutta nisperoa, ylimielisen opiskelijapojan proosarunokäsikirjoitus johon en myöskään ollut välittänyt palata, Arvo Pärtin tintinnabulin *Peili peilissä* taltiointi VHS-nauhalle sekä ”Valemuistot?”-muistikirjaan nojaava pallokuosinen aurinkotuolin päällinen, johon oli pinttynyt paitsi epämääräinen ilkeä lääkkä myös vähintäänkin viidenkymmenen kesän auringon tuoksu ja joka pieluksen kohdalta rikkihiertyneenä odotti korjausta. Elämäni tuohon aikaan, kahdeksan vuotta sitten, oli aivan liian monisäikeistä ja mentaalisti kiinnostavaa, jotta olisin ehtinyt pysähtyä *inventoimaan* irtaimistoani, saati parsimaan kokoon ylitsemaailman aurinkopatjoja. Toisaalta saatoin hyvin olla lentoemäntänaisenkin suhteen väärässä, sillä olihan hän arvatenkin mitä suurimmassa määrin stereotyyppien vanki ja kaiketi myös varsin tietoinen niistä – vaalea kultakiharainen nainen valtamerensinisine silmineen ja tasaisesti päivettyneine dekolteineen, ja mikä ammatti! – joten tottakai kaikki pitivät häntä etuoikeutettuna ja kadehdittavan onnekkana menestyjänä, jolla vuoenvarmasti olisi kotonaan myös tyylikäs ja moitteettoman elegantti keittiösaareke.

Olen pidetty työntekijä, minulla on kuohkeat vaaleat hiukset sekä suorat hampaat. Hillitty ehostus, hoikka uuma, täydellinen vartalo, ei mitään liikaa eikä mitään liian vähän. Työyhteisöni pitää minua erinomaisena

asiakaspalvelijana, minulla on täydellisen turpeat huulet, pêche-pêche-pêche-posket ja suppunuppusuu, jolla puhun pelkästään lempeää kieltä, ystävällisiä ja rakentavia diplomaattisanoja... myös naapurusto pitää minua miellyttävänä, joskin epäilyttävän kauniina esikaupunkilaisrouvana.

Tiesin kyllä, että näin toisinaan harha-aistimuksia keskityttyäni pitkään, sanotaan vaikkapa tutkittuani kolmattatoista tuntia Picasson vuonna 1907 käyttämiä risteäviä kuvakulmia, ja saatoin rupertella kissalle ahvenfileistä aika kauan ennen kuin huomasin että syntymäpäiväjuhlista jäänyt ilmapallohan se siinä, heijalemassa itseään puolitetöisenä pöydänjalkaan. Tai että olin juuri keittiössä syömässä avokado-kurkumaleipää ja jokin pyyhkäisi ikkunan takaa ohi – ja vaikka tiesin että mikään *sellainen* ei voinut sillä tavalla pyyhkäistä, sain siitä pyyhkäisemisestä sellaisen kokemuksen, että pyyhkäistäminen oli olemassa, että *voi* pyyhkäistä. Tosin hoksasin vasta joskus paljon myöhemmin – ehkä vuoteessa uneen vaipumisen rajamailla, mikä sekin oli otollista aikaa *tajuamiselle* – että noina pyyhkäistämisen ja ilmapalloilun hetkinä oli ollut läsnä *kairos*, kreikan termi otolliselle tapahtumisen tai tajuamisen hetkelle, tilalle kronologisen ajan lomassa. Silti minusta oli jossain määrin outoa, että sormeillessani omassa keittiössäni ja omien intressieni keskellä valtavasta paketista ilmestynyttä paperinivaskaa, kahden päällimmäisen paperiarkin alta livahti pieni riekaleinen muistikirjan soiro, johon oli lyijykynällä raapustettu: tintinnabuli.

Työskentelen päivisin turismin parissa, ilmailualalla, entä öisin? Rakastan työtäni, sillä pidän työskentelystä ihmisten kanssa ja olen avoin ja ylös-ulospäinsuuntautunut sekä alati valmis tarttumaan uusiin haasteisiin. Entä öisin? Kaksikymmentäneljävuotiaana eroan miehestäni, ja kolmekymmentäneljävuotiaana eroan miehestäni, neljäkymmentäneljävuotiaana yritän itsemurhaa cyclobenzaprin-tableteilla Dynastia-juomasekoituksen kera (Baileys & Cointreau). Toiset kutsuvat Dynastiaa Orgasmiksi, päivisin työskentelen laadukkaasti turismin parissa, ilmailualalla.

(Vaikeus erottaa fantasioita todellisuudesta)

Sillä hetkellä minusta tuntui, että se mitä olin Ipaneman hiekkarannalla noin viikkoa aiemmin tai vielä varhemmin nähnyt, oli sittenkin *jossain määrin* tai *osapuilleen* todellista, eikä *pelkästään* polttavan helteen aikaansaama kangastus tai kuumeinen päivähoure. Olin näet siemaillut caipirinhaani jäätelökojun viereisessä ulkoilmakahvilassa pitkälle iltapäivään katsellen ihmisiä: ihmisiä vesirajassa ja kuntoilutelineillä, lepolasseissa ja banaaninmuotoisissa polkuveneissä, ihmisiä kuvioidulla jalkakäytävällä hyvinmuodostuneine hauislihaksineen ja rantahietikolla huonosti-istuvine rintarauhasineen, pieniä ihmisiä uimarenkaineen ja suuria ihmisiä naparenkaineen, *postojen* välillä kiirivää naurua, bossa novaa ja kellonmyyjäpoikia, kun huomasin äänenkantaman päässä suuren hiekkalinnan, josta kuului vaimeaa huutelua. Pieni tyttö keltaraitaisissa bikineissään siellä kaivoi linnaan niin syvää vallihautaa, että tuon tuosta peittyi itse näkyvistä! Tyttö oli vaalea ja kultakiharapäinen, toisin sanoen tuolla rannalla selkeä tulokas ja muukalainen. Tytön äiti, oletin, istui pallokuosisessa aurinkotuolissa ja katseli ulapalle päin, ojensi vain välillä tyttöselle purtavaa pienestä punaisesta eväsrasiasta, jota piti suuressa punotussa pajukorissa vielä suuremman keltaisen aurinkovarjon alla. Perheen isä sen sijaan oli mustavalkoraitaisissa uimahousuissaan alituisen käyskennellyt hiekkalinnan ympärillä ja tehnyt *liikkeitä*, kolme-kaksi-yksi ylös alas yhteen ja ympäri, noin ja näin oli isä taukoamatta voimistanut sopusuhtaisesti kehittyneitä lihaksiaan ja kiertänyt katseellaan eestaas rantapanoraamaa luomatta silmäystäkään upeaan hiekkalintaan, tyttöön tai pallokuosiseen tuoliin nyt ainakaan. Aitiopaikaltani rantakahvilan laitimmaisesta pöydästä olin nähnyt, miten äidin pää iltapäivän mittaan oli vähin erin lakastunut ja painunut yhä syvemmälle eväskoriin ja miten tyttö, aikansa

hiekkalinnan uumenista huudeltuaan, oli hänkin ryhtynyt tekemään *liikkeitä*, kärrynpyöriä, käsinseisontoja ja taidokkaita siltakaatoja, joita rannan vihreillä, sinisillä, keltaisilla ja valkoisilla pyyhkeillä lepäilleet toiset auringonpalvojat olivat kääntyneet sankoin joukoin katsomaan ja syystä. Mustavalkoraitainen uimahousuisä sen sijaan oli tarkentanut katsettaan pois päin työstä jäätelökojun suuntaan, sitä ei voinut kiistää, ja leveälierisen aurinkohattuni alta olin seurannut, miten isä vähin erin alkoi *liikkua* kohti etelä-lounasta, kuin toisiotutkan transponderin mukaan tiheään pulssisarjan kiihdyttämänä, radiosignaalin ollessa varsin voimakas.

Äiti, miksi sinä näytät aina niin surulliselta? Äiti, tässä on sinulle maailman suurin hiekkakakku! Äiti, kuuntele kun minä laulan sinulle hiekkakakkulaulun! Äiti, katso minun aurinkoilmettäni! Äiti, mikset sinä naura? Mikset sinä ikinä naura, etkö sinä ikinä ole iloinen tai surullinen? Mikset sinä naura kun Pan on niin iloinen?

Miten sinä näet tapahtumat? Miten sinä näet näkeväsi tapahtumat?

Äiti, isä on usein iloinen! Tiedätkö mitä, isä voi tulla yhtäkkiä ihan hirveän iloiseksi, vaikka se on ollut ihan äsken ihan hirveän vihainen! Äiti, onko näissä meetwurstin silmissä kyöneleitä?

Miten hän näkee tapahtumat? Miten hän näkee näkevänsä tapahtumat?

Tai ehkä vain on liian kirkasta äidille, liian valoisaa hymyillä kirkkain silmin. Ehkä äiti sinun on vaikea katsoa vastavaloon, kun sinun otsallasi on nuo kolmekymmentäseitsemän huolivakoa. Äiti! Miksi sinä seisot rantavedessä ja lasket laineita? Sinä katselet kuinka pikkuBobby kahlaa veteen, tepastelee yhden askeleen eteen ja kaksi taakse. Miten ilmassa on jotenkin ihan liikaa sinistä?

Miten sinä näet hänen näkevän tapahtumat? Miten hän näkee sinun näkevän tapahtumat?

Heijaa, pikkuBobbyn pippeli heiluu leppeässä kesätuulella, ja sinä katselet sitä äiti, ja sitten sinä äiti juokset maitoa noruen Panin ohi syli auki pikkuBobbyyn päin. Mutta isä katsoo tuonne toisaalle, äiti etkö sinä näe? Siksi Paninkin täytyy katsoa tuonne toisaalle ja pitää isää silmällä. Panin pitää katsoa isää ja sinua äiti ja isän silmistä tuonne toisaalle. Mutta vaikka Pan on vasta seitsemänvuotias, Pan tietää, ettei Pan saa kysyä siitä kaikesta mitään sinulta äiti! Mutta äiti, mikset sinä avaa silmiäsi, kun isä kerran rakastaa sinua nii-in paljon?

Miten sinä näet että hän näkee sinun näkevän tapahtumat... Miten hän näkee että sinä näet hänen näkevän tapahtumat...

Pohtiessani siinä ulkoilmakahvilan terassilla *katsomista* – sitä millaisena itse tulin katsotuksi sinä ajanhetkenä terassilla leveälierisessä aurinkohatussani ja millaisena olin tullut katsotuksi aiemmin, nuorempana ja eittämättä siloposkisempänä, ja millaisena mahdollisesti tulisin katsotuksi joskus myöhemmin, kuihtuneena ja elämän ohikatsomana ja kuoleman kohtikatsomana tai jotain siihen suuntaan – oli tyttö ottanut ja rysäyttänyt yhdellä aimo loikalla koko hiekkalinnakomeuden kumoon. Olin ollut kauhuissani – linnahan oli ollut monen tunnin työ ja kaiken lisäksi hyvää tekoa – enkä sietänyt ajatusta, että tytön isä ja äiti eivät olleet edes katsoneet kuinka upean linnan tyttö *todella* oli rakentanut ennen kuin linnasta ja linnan upeusmolekyyleistä jo oli tullut taas aivan tavallista rannan hiekkaa. Kenties hiekkapölyä lennähti limakalvoilleni tai limensiivu kuristi kurkkuani, mutta tuona hetkenä päätin jättää perheen oman onnensa nojaan raivaamaan raunioita ja siirtyä itse rannalta hotellille, mikäpä sija minulla nyt olisi ollutkaan tuossa hiekalle rakennetussa majatalossa.

Pan rakastaa isää ja Pan rakastaa äitiäkin ja Pan rakastaa isää ja Pan tietää, että isä ja äiti tekevät

kaikkensa Panin parhaaksi. Lauletaan yhdessä Pan-laulu Pan! Että Panista tulisi ihana ja että äidistä tulisi ihana ja että isästä tulisi ihanannäköinen Panin isä ja että he kaikki oppisivat rakastamaan toisiaan vieläkin ihanammiksi ja ulkoilisivat uimahoususillaan ja uiskentelisivat uimakellukkeillaan ja söisivät punaisesta eväsrasiasta kochwursti-kurkkuleipiä paitsi isä joka söisi korkeintaan siivun limetistä. Isä, enkö voi jo lopettaa... ei, nyt lauletaan yhdessä Pan-laulu Pan! Niin ja että äiti saisi vallihaudan rakentuessa hymyiltyä ja väritettyä Panin mielessään vaaleansiniseksi... sillä muita värejä äiti ei ollut ajatellut, muita värejä äiti ei ajattele. Lauletaan yhdessä, voi miten Pan rakastaa isää... Kaikki muut kauniit ja hameat ja suloiset värit on äiti aina työntänyt pois mielestään sillä tavalla niin kuin työnnetään kaapin perälle sukulaisilta saadut vääränväriset lakanat, rumat taulut, ikävät muistot, huonot enteet, pahat unet ja vieras haju.

Muistin jo Avignonin kurssilla kehaisseeni, että pidin naisen tapaa kirjoittaa aikuisten asioista lapsen silmin varsin onnistuneena. Lapsen näkökulmasta kerrotuissa *Pan*-teksteissä oli minusta idullaan sellainen kieli, jonka avulla nainen saattaisi päästä käsiksi itsensä ja muistojensa syvempiin kerroksiin, mutta samalla myös laajemmin sellaisiin puheenaiheisiin, joista ilman allegorioita oli *ajassa* vaikea puhua. Lisäksi minua oli jo pidempään ärsyttänyt tendenssi, jonka myötä hiekkakakuista ja piilosista oli tullut *pieniä aiheita*, vaikka hiekkakakkuihin ja piilosiin saattoi kiteytyä kaikki – tavallisiin hiekkakakkuihin saattoi todellakin piilottaa kaikenlaista – joten siinäkin mielessä olin pontevasti kannustanut naista jatkamaan. Ja nainen totisesti näytti jatkaneen kirjoittamista, siitä kertoi pöydälläni lepäävä kasa *materiaalia*. Ruutukonsepteja, tulosteita ja revittyjä lentoyhtiön kvartaaliraportin sivuja, pysäköintilipukkeita lyijykynämerkinnöin ja nenäliinoja epämääräisin kuvasymbolein, toistasataa pientä muistikirjaa, nopealla vilkaisulla myös ruokakaupan ostoslistoja, töherrettyjä kuitinselkämyksiä ja ilmeisen epälukeinen määrä lehtileikkeitä. Tuosta kaikesta *roinasta* minun siis odotettiin rakentavan jonkinlainen rekonstruktio, montaasi naisen elämästä välähdyksenomaisine pikkukohtauksineen, kollaasi jossa yhtyisivät erilaiset materiaalit, muodot, värit, valöörit, halut, pelot ja tuoksut... Äh, miten ihmeessä... mutta harha-aistimus tai ei, yhtäkkiä haistoin selvästi palaneen käryä! Jostakin leijaili keittiömme tymäkkä paahtovanukkaan tai ennemminkin poltetun crème brûlées katku... Olin unohtanut sokeriliemikattilan liedelle! Qué horror! Ryntäsin katkaisemaan virran ja kiidätin jo mustaksi paahtuneen kattilan pesualtaaseen, hanasta laskettu viileä vesi kohahti kattilan pohjaan kuin sirkusyleisö trapetsitaiteilijan tehdessä onnistuneen kiinnioton ylätuloissa kolmoisvoltin jälkeen! Ntزش! Höyrähdettyäni lukemaan lentoemäntänaisen muistiinpanoja en ollut edes huomannut, miten ohut savuverho oli vähitellen ottanut ja peittänyt keittiön, kuljin kuin usvassa, ja nyt kiipesin kiireimmän kaupalla korkealle keittiöjakkaralle irrottaakseni palovaroittimen keittiön katosta.

Mmm... Panin sieraimiin tunkeutuu jostakin paahtetun lihan tuoksu. Joku paistaa selvästi lähettyvillä porsaanlihaa, mmm... sipulia, valkosipulia, ehkäpä tujaus timjamia. Epäilemättä äiti jo pian kilisyttää ruokakelloaan, jolloin Pan ryntää pikkuBobbyn kanssa sisään kuolatippa kielellään. Voi, pikkuBobbyllä on valkoinen tukka ja nukkaposket, ja kullanruskea iho, joka näyttää aina pehmeältä ja levolliselta aivan niin kuin pikkuBobby nukkuisi. Ja voi, pikkuBobbyllä on aivan pienet valkoiset suorat hampaat ja sellaiset silmäripset, joiden alle voi kömpiä kevään kirkkautta pakoon tai sadetta pitämään! Ruokapöydässä pikkuBobby istuu aina äidin vieressä, ihan ihan äidissä kiinni niin ettei voi tietää, liikuttaako pikkuBobbyn haarukkaa pikkuBobby itse vai äidin paistamisesta lämmin äidillinen käsi. Useimmiten pikkuBobby myös auttaa äitiä ruoanvalmistuksessa, vesissä silmin he pilkkovat sipulia ja vaivaavat yhdessä mureketaikinaa – siinä on seassa aina lihaa, verta ja jotakin suolaista kostuketta. Voi kuinka pikkuBobby osaa pyörittää mureketaikinasta oikein hienoja pötkäleitä, frikadellejakin, oikeastaan pikkuBobbyn pötkäleet ovat niin hienoja pötkäleitä, etteivät ne ole enää frikadelleja ensinkään, vaan pieniä pyöreitä pulleita sormia ja varpaita, meheviä reisiä, hymyilevää poskilihaa ja herkullista pakaraa.

Voi miten äiti ihailee pikkuBobbyn pieniä sormia ja pieniä varpaita, ja kun kaikki on valmista, äiti tuikkaa ne kuumaan uuniin. Pian pikkuBobby jo loikkaakin uuninluukusta ruskeana ja iloisena ja valmiina taas leikkimään kotia.

(Säätila määränpäässä: enimmäkseen epävakaista, häilyvää etelä-lounaan puoleista tuulta, hälyä, hälvenevää yläpilveä)

Uppoutuminen kirjallisiin *puuhiin* jopa surkukupaisissa määrin ei ollut minulle lainkaan vierasta, olinhan paistanut pannukaakkuja ilman jauhoja ja keittänyt kananmunia ilman vettä lukuisia kertoja niin, että talonmieheni herra Stevens oli luullut palovaroittimeni toistuvaa kutsuhuutoa soidinäntelyksi ja käynyt vähitellen melkoiseksi riesaksi ruusupuskineen ja maireine hymynkareineen. En todellakaan halunnut herra Stevensiä tuona päivänä häiritsemään työskentelyäni niin kuin en halunnut gobeliiniverhojen heilahtavan vastapäisessä pikkutalossakaan, jonka asukas rouva Pry ilmeisesti ja kaiken varalta taltioi mukahuomaamattomasti elämäni kaupitellakseen sitten vähäpätöistä liikehdintääni, ulostulojani, sisääntulojani ja satunnaisia kylvynjälkeisiä puolivoltti-alastulojani eri viestintäkanaville, kai sitten *kun minussa olisi jotakin kaupiteltavaa*. Kyetäkseni edes jossain määrin säilyttämään *hallinnantunteeni*, olin tuohon aikaan karsinut elämästäni osapuilleen kaiken turhanpäiväisen: strategiatyöryhmät ja projektinjohtopalaverit, järjestelmät, hankkeet, toimikunnat ja aikaavievät ihmissuhteet, mutta en silti yleensä muistanut ostaa lisää avokadoja vaikka olisin asiakseni mennyt valintamyymälään ostamaan lisää avokadoja, törmäilin kadulla kyltteihin joissa luki ”Varokaa lentävää irtainta” enkä näemmä onnistunut keittämään sokerilientäkään caipirinhaa varten, joten päätin siis jatkaa lukemista.

Äiti katsoo Pania sivuun, ja äidin kuiskausäänessä on kaikki se katkera jumalautasaatanaperkele jota ei saa sanoa ääneen mutta jonka voi paiskoa lihanleikkuulaudan lihanuijalla välilylykseen.

Niin että lopulta äiti näkee vain pikkuBobbyn ja lihamurekkeen ja isän varjon, mutta vain jos katsoo tarkkaan kaukoputkella.

Otaksuin siis, että myös lentoemäntänaisen elämän oli täytynyt olla jotenkin liian täyttä. Tekstejä lukiessani minulle tuli tunne aivan kuin hänen sanojensa sisältö ei jotenkin ihan olisi mahtunut annettuun muotoon, samaan tapaan kuin jos luonnonsuoleen olisi koettanut työntää aivan liian paljon makkaramassaa. Toisaalta jotakin myös roikkui yli, jotakin sopimatonta ja eriparista, mikä oli herättänyt kiinnostukseni jo naisen ensiteksteistä lähtien.

Welcome to this Very Inciting Passion flight over the fucking rainbow. Please fasten your chastity belt and stow your private under the seat in front of you or in the overhead binary poop holes.

Mene ja tiedä, ehkä naisen elämään oli jatkuvasti lennähdellyt jotain takavasemmalta niin että hän ei ollut kyennyt keskittymään. Asioita, touhuja, juomasekoituksia ehkä, kenties muuttoautoja, perävaloja ja askartelutarvikkeita. Ehkä naisen tekstien fragmentaarisuus puhui *omaa kieltään* prinssleistä jotka tulivat, keskeyttivät ja veivät, tarjosivat puolta valtakuntaa niin ettei tarjouksesta voinut kieltäytyä ja palasivat vielä hetikohta etsimään tahrannoistoa, juuri kun koko valtakunnasta ja valtakunnan häpeästä luultiin päässyn eroon. Siinäpä se, naisen tekstit olivat täynnä uusia alkuja ja uusia loppuja, uusia matkalaukkuja ja uusia lähtökiihdytyksiä, yhä uusia *boardauksia* täpötäyteen koneeseen ja yhä uusia lähtövilkutuksia, *welcome to Neverland*. Tasaista ja yhtäjaksoista, eteenpäin vievää matkustamisen *riemua* ei teksteihin oikein päässyt kehittymään, kun matkalentokorkeutta jo yllättäen pudotettiin tai tarinalta peräti katkaistiin siivet. Oli aivan kuin nainen olisi halunnut väläyttää jotakin ja pyyhkiä sitten kaiken taas pois, tai aivan kuin hän

ei olisi sallinut itselleen kirjoittamista *sillä äänellä* ja silti kuitenkin aina aloitti uudelleen.

Pan, tule katsomaan millaisia syntymäpäiväkortteja postiluukusta tipahtaa! Pan ei halua, Pan ei missään tapauksessa halua... Katso Pan, tässä kortissa näytetään tytön vatsaa, tässä taas tytön vatsa on muuttumaisillaan naisen vatsaksi. Pan ei halua! Pan, katso kuva: häpy, kaksi karvaa. Pan ei halua! Katso Pan: pyöristynyt lantio, muutos edellispäivästä 0,07 cm. Halutaan laulua... Halua! Huudetaan Panille, Pan ei saa huutaa!

Viimeisessä syntymäpäiväkortissa nähdään pitkä ja paksu, lieriön halkaisija täydessä toimintavalmiudessa vähintään neljä ja puoli. Kortin taakse on hopeatussilla kirjoitettu: kahdeksanvuotiaana ilma on sakeanaan mahdollisuuksia, sen kun pitää suun auki.

Miljonäärien silmälasien pesemisen Mrs. Milkyway kyllä kesti. Ja metsästysaseiden kiillottamisen sorsastusaikaan. Paikalla numero yksi bee istuvan herran häpykarvojen ajamisen, liukuvoiteen etsimisen Acapulcossa, reseptien uusinnat majavastusaikaan. *As you like my Lord, as you like...* Mutta kahvin kaataminen, niiailu, hymyily *comme il faut*, etenkin jos matkustajat ovat samanikäisiä kuin itse olet, kirjoittavat, soittavat, tanssivat, maalaavat, onnistuvat, *you are welcome madam*, kauneinta hymyä jonka osaat muuta vaihtoehtoa ei ole! Kukaan ei tiedä kuinka paljon maksaa yksi sentti Mrs Milkyway -hymyä, tummanvihreää nöyryytystä, koodinimi Ross 508 täällä ilmakehän reunamalla. Tyhjäkäyviä aivosoluja, tulikuumaa häpeää, tikareiksi härmistyvää etäistä raivoa!

Mitä nainen sitten oikein oli halunnut? Kirjoittaako uutta luovaa tekstiä, jonka kieli räjähtäisi ilmassa niin että kaikki entinen ja ennalta opittu siroaisi taivaan tuuliin? Vai ollako kuin *ilmaa* ja nöyrästi palvella asiakkaina niitä jotka kirjoittivat, kenties sovinnaisemmin ja ennalta arvattavammin mutta kirjoittivat kuitenkin, he joiden kirjoittamisen lupa oli lunastettu ja joille kirjoittaminen oli totta, kirjoittaminen oli *olemassa*. Suurin osa kirjoittajakurssilaisistani ja luovan kirjoittamisen opiskelijoistani ylipäätään halusi julkaista romaanin – romaani oli korkeinta ja ylhäisintä heti aurinkokuninkuuden jälkeen – ja sitä varten he, kukkaturbaanit ja kuristuneet prinsessat, heimovaatturit, paremmintietäjät ja ne äänettömät jotka olivat säilyneet hengissä ainoastaan sen ansiosta että saattoivat kirjoittaa, kerääntyivät kesäkurseille kuulemaan sanaa tarinasta ja juonesta, vuoropuhelusta, boccacciolaisista novelleista ja Hemingwayn jäävuorista. Suurin osa näistä romaaniuneksijoista kuitenkin väitti kirjoittelevansa vain vähän jotakin pöytälaatikkoon jos sitäkään, tuusailleensa ehkä kesäöisin runoja ja julkaisseensa jossakin kotiseutulehdessä yhden kolumnin – sillä ei kukaan, jolla oli vähäisintäkään itsetuojeluvaistoa jäljellä, toittanut suureen ääneen jättäneensä päivätyönsä pääministerinä tai vakavaraisena key account managerina ja päättäneensä noin vain *ryhtyä* kirjailijaksi. Asiaan kuului kursailla, vähätellä ja peitellä – että tämä nyt oli vain tällaista, että ihan *itselle* tässä vaan mutta että ei, ei todellakaan *itsestä* – se olisi pilannut kaiken, se olisi ollut jotain aivan liian luotaantyöntävää, liian sisäsiittoista ja intiimiä, liian *pientä* ja aivan liian *passé*. Sen vuoksi minulla olikin tapana houkutellessa hyviä kirjoittajia autofiktiokursseille keksimään tarinoita itsen ulkopuolelta, että *mitä jos* ja niin edespäin, jolloin jokainen sai kokeilla millaista ääntä saattaisi alkaa tulla kun painelee itseään aivan uudesta kohtaa. Olin lähes varma, että kyseinen lentoemäntänainen halusi itseään paineltavan kilpiruston kohdalta tai manteliumakkeesta ainaisen alapään painelemisen sijasta! Hän halusi hieroa äänijänteitään sen sijaan, että joku kopeloi häntä virkapuvun hameen alta, ja hän halusi avata tukkeutuneet tiehyensä, jotta henki kulkisi kehon läpi kokonaisvaltaisemmin, älyllisemmin ja emotionaalisemmin. Silti hän tiesi sanomattakin, ettei mikään sellainen kannattanut. Miksi ihmeessä hän olisi luopunut hyvin palkatusta, vakituisesta työstään ilmojen valtiattarena, jolle koko maailma oli auki ja jota kaikki lähes absurdilla tavalla katsoivat ylöspäin? Miksi hän olisi altistanut itsensä sosiaalis-taloudellisille ongelmille ja henkisen epävakauden tilalle

heittäytymällä heiveröiseen ja horjuvaan kiintymyssuhteeseen kirjankustantajien kanssa? Mitään takeita ei ollut – niin kuin usein aloitin kirjoittajakurssini – että lahjakkainkaan kirjoittaja kolmensadankahdenkymmenen yhden lähetetyn käsikirjoituksen jälkeen saisi kustannussopimusta, ja vaikka saisin, kukaan tuskin lotkauttaisi korvaansa kirjan ja vastasyntyneen kirjailijan suuntaan. Hauras unelma kirjailijuudesta ei siis voinut olla motiivi sille että kirjoitti, mutta mikä sitten? Sekö, että autistisena pyöri keittiön lihanleikkuulaudan ja lieden ympärillä muistamatta kuka *niistä* oikeastaan oli, ja raahusti sitten mielenvikaisen näköisenä päättää roikottaen johonkin yleisötilaisuuteen ihmettelemään omaa ääntään, että kukas tässä nyt puhuu... Paljon helpompaa oli pukea univormu ja korkokengät ja tarttua kuulutusluuriin...

Hyvät matkustajat, minä olen Mrs. Milkyway enkä minä voi olla ihan varma, etteikö yhtään pisaraa tipahtaisi, etteikö yhtään yhtään! Kun tulee oltua niin ihana! Kun tulee oltua nii-in kuolattavan ihana ja jatkettua hymyilyä, aina vaan hymyilyä, niin ei sitä koskaan voi olla ihan varma siitä, etteikö suukkusesta tipahtaisi ihan ihan vähän kuolaa. Siis sanotaan ihan kielenkärjellinen tulee ehkä tipautettua joittenkuitten Alfa-India-Romeo-Papa-Lima-Alfa-November-Echo-urosten tumman puvun housunkauluksista sisään.

(Narttu! Pikkupillu joka jo varhain osaa hymyillä ja räpytellä silmiään opettajalle!)

Voi voi Pan kulta, et sinä kestä kilpailua... Taidemaailma, oijoi, se on niin julma maailma... Et sinä kultaseni pärjää yksin suuressa julmassa maailmassa ilman minun sipattiani ja vatkulia! Oijoi, kyllä ne ovat toiset jotka pärjäävät siinä maailmassa, ne taiteilijat! Mitäpä jos sinä Pan ryhtyisit vaikkapa opettajaksi, kunhan on ensin syöty!

(Cabin crew, please close the doors and crosscheck!)

Silloin Panin korvissa alkaa soida, kaikesta päätellen se on Tšaikovskin ensimmäinen ja silloin sitä nousee ruokapöydästä ja juostaan kylpyhuoneeseen. Valutetaan hanalla kovaa että tulisi ääntä, että Händelin Vesimusiikki peittäisi Tšaikovskin tai että Chopinin valtamerietydi valtaisi kylpyhuoneen ja hukuttaisi.

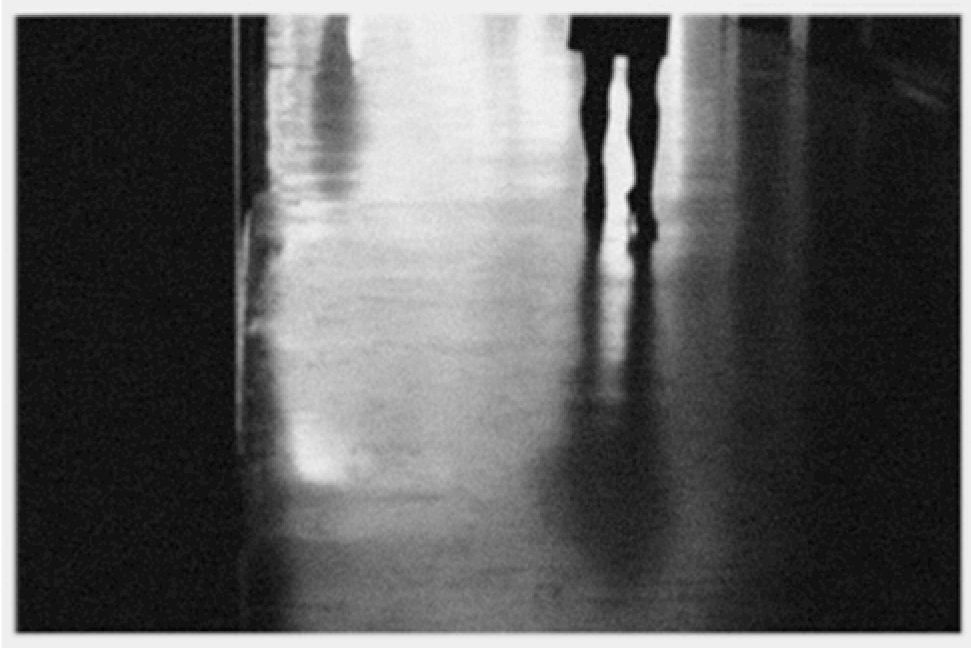
(Cabin crew, please be ready for the safety demonstration!)

Sitten sitä juostaan omaan huoneeseen. Omassa huoneessa potkitaan patjaa. Älätulepahatytötulehyvätyttöälä. Patjassa on kohta iso ja märkä läikkä. Läikkä tulee siitä kun ajatellaan hyss hyss asioita. Samanlainen iso ja märkä läikkä on valokuva-albumin kaikissa keltaisissa valokuvissa, isän ja äidin päitten välissä.

Mrs. Milkyway, kerrohan mitä sinä haluat? He haluavat... Mitä sinä haluat? He haluavat että minä haluan... Mitä sinä haluat? Minä haluan että he haluavat että minä haluan...

Pehmeän lapsen ja kovan lentokoneen välinen ristiriita alkoi kiehtoa minua sitä enemmän, mitä pidemmälle paketista löytyneitä tekstinpätkiä luin. Ne yhdistettynä kellarista löytyneisiin, naisen Avignonin kurssin aikana kirjoittamiin lapsuusmuistoihin muodostivat jonkin hassulla tavalla epäkeskon härvelin, joka ei muistuttanut mitään aiemmin kohtaamaani härveliä, mutta surisi omintakeisesti. Oli korkea keskipäivä, ja kaksi helteisen päivän houkuttelemaa karpästä väijyskeli keittiösaarekkeella nahistuneitten nisperojen ja kuivuneitten kumkvattien tietämällä, kuin kysyvinä joko vihdoinkin keittäisin niille marmelaatia. Mutta ei, ei surina ollut lähtöisin niitten kärsimättömistä siivistä vaan jostakin korkeammalta, maustekaapin alimman hyllyn korkeudelta

ehkä, siltä kohdalta missä oma nenäni ylsi juuri ja juuri haistamaan kurkuman ja houkuttumaan siitä. Tietämättä vielä naisen ammattia olin ihmetellyt mistä kaikki siivet hänen teksteihinsä oikein tulivat ja miksi aina lennettiin? Miksi lentämisen metafora oli naiselle niin tärkeä? Oliko lentäminen utopia vai dystopia, painajainen, toteutumaton haave, vainoava uni vai elossa pitävä unelma? Olin juuri aikeissa nousta siirtyäkseni kylpyhuoneeseen hiukan *viilentelemään*, kun tajusin miten kova, ohjelmoitu ja säännönmukainen lentokonekieli ilmestyi tavan takaa naisen tekstuaaliseen *ilmatilaan* ja törmäsi nukkaposkiseen ja keskeneräiseen, leikilliseen lapsenkieleen. Se oli kuin puhumattoman mutta nikkarointitaitoisen enoni kauan sitten takoma suloinen metallilennokki, jonka vierellä lapsena nukuin... Hitaasti kohottauduin muistiinpanojen yltä ja astelin keittiön läpi kohti eteisaulaa. Kun avasin kylpyhuoneen oven, he olivat siellä: suurensuuri harmaa konekone ja sen vierellä aivan pienehenpieni valkoinen kukka.

A vivacious public manner suggests happiness in private. Or its opposite.

Joyce Carol Oates, *Faithless: Tales of Transgression*